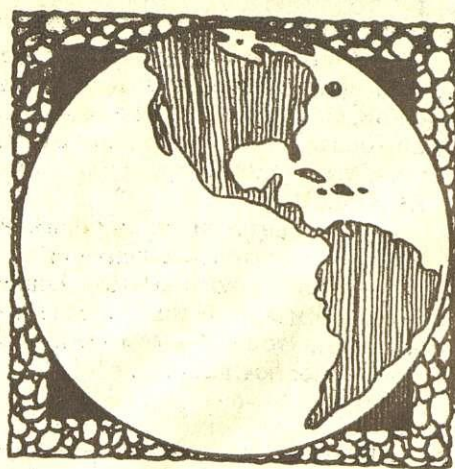
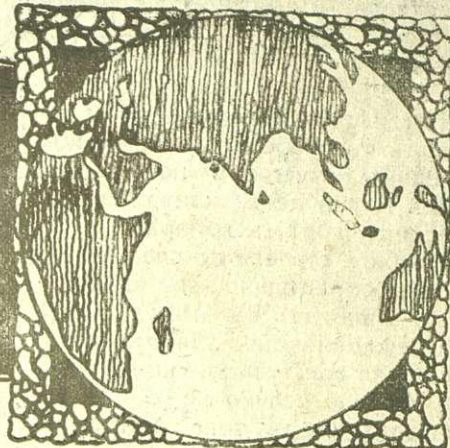

СВЪТОВЕН ЖАРЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ

**БРОЯ
2 лв.**

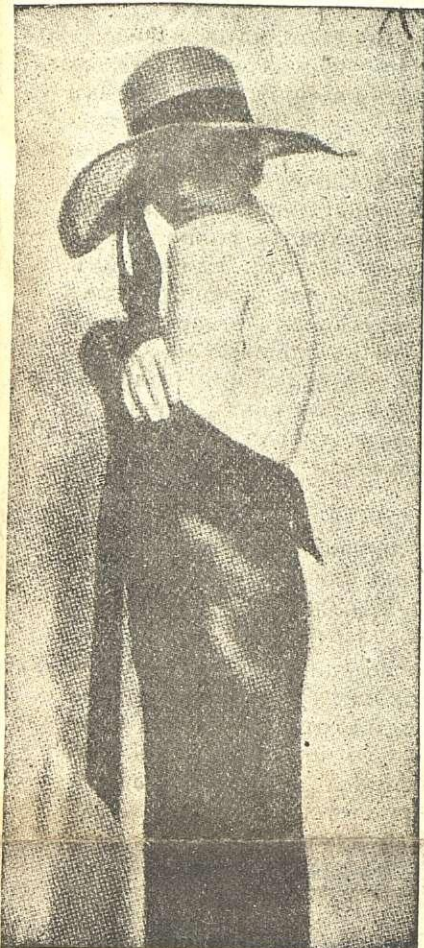
Редакция и Администрация
ул. „Гургулята“ № 3 — Варна
Телефонъ : 229

РЕДАКТИРА:
В. ПАВУРДЖИЕВЪ

АБОНАМЕНТЪ :
За година 100 лв., 1/2 год. 60 лв.
3 месеца 30 лв.

**БРОЯ
2 лв.**

НАЙ-ИДЕАЛНИЯТЪ ГРЪБЪ

При последния конкурсъ за жанска красота горната конкурентка е получила I премия за най-идеаленъ гръбъ

Маймунска любовъ

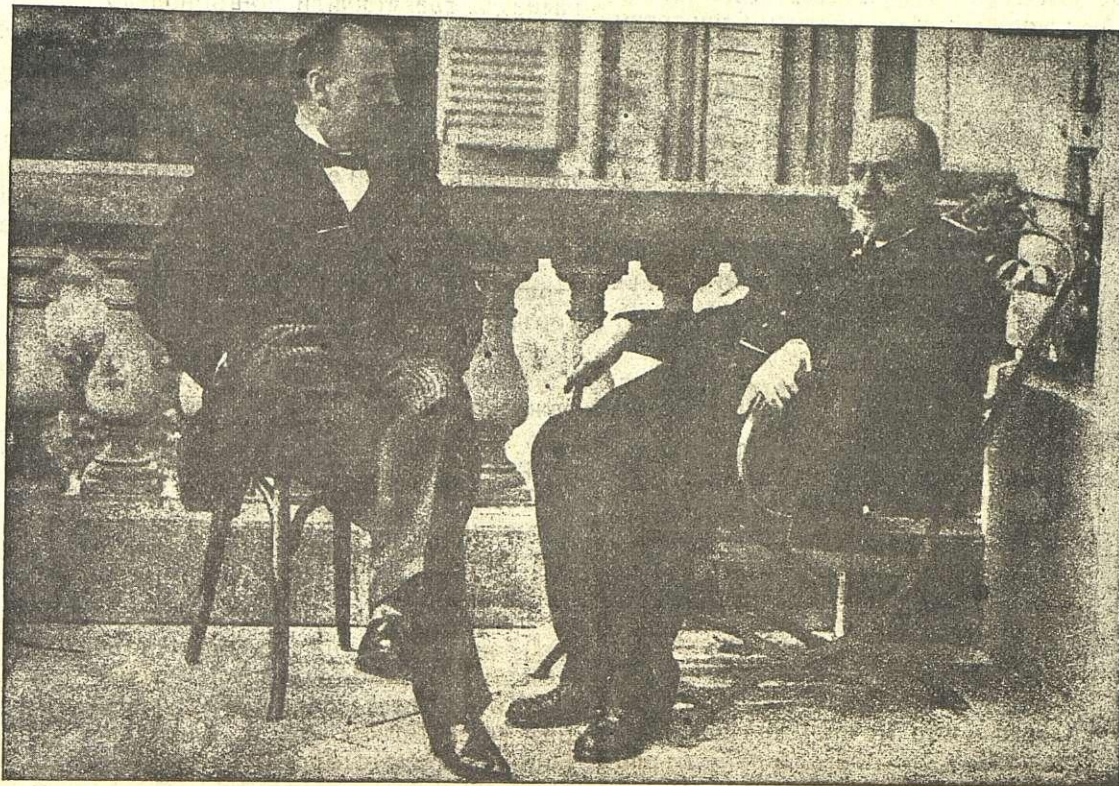
Както виждате тѣзи две маймуни разбиратъ и отъ човѣшкитѣ нежности

Най-голѣмиятъ цирковъ артистъ

Това е прочутия парижки клоунъ Ернестъ Фрателини, който преди известно време празнува своя 50 годишенъ юбилей. По този с учай Фрателини бѣ награденъ съ орденъ на почетния легионъ и много други парижки под-рѣди

Раковски и Чичеринъ

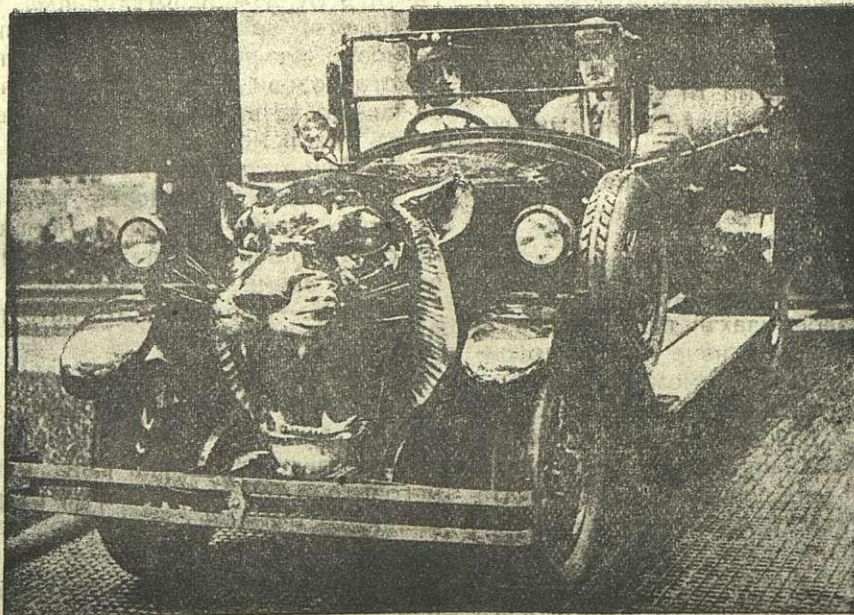
двама съветски първенци — единия комисаръ на външнитѣ работи (въ дѣсно), а другия — току що отзованъ като пълномощенъ м-ръ въ Парижъ

Първиятъ пѣтнически аеропланъ въ Варна

съ неговитѣ пѣтници. журналиститѣ Д. Казасовъ и Таневъ и г-ца Сапунова. Малкото клише е моментъ отъ слизането на пѣтниците отъ второто летене

Чудесата на техниката

Въ Берлинскитѣ улици тия дни се е появилъ единъ автомобилъ-страшилище, чиято предна частъ е конструирана въ форма на тигрова глава

ТАМАРА КАРСАВИНА

прочута руска танцьорка, която навремето гастролира и въ София, е ангажирана презъ своето турне въ Европа да даде нѣколко спектакла въ Виена

Маршалъ Хинденбургъ

който наскоро празнува своятъ рожденъ, день получава букетъ отъ една ученичка

Колинъ Муръ

Една отъ първитѣ американски филмови звезди, която играе неподражаемо ролитѣ на наивни и на млади, невинни момичета

Крадецът на деца

Неотдавна въ Москва се гледалъ извънредно интересен процес срещу нѣкой си Штетенфелдъ, агентъ на Г. П. У.

Штетенфелдъ дълго време се занимавалъ съ особенъ видъ кражба — по единъ изкуственъ начинъ отвлечалъ малки деца, които продавалъ срещу голѣмъ хонораръ.

Кражбата ставала по следния начинъ: Въ опредѣлено време Штетенфелдъ влизалъ въ нѣкоя къща и разтревоженъ съобщавалъ на домакинята за арестуването на мъжа ѝ.

— Но още всичко не е загубено, казвалъ следъ това агента на Г. П. У.

И жената на „аресувания“ мъжъ, наедно съ Штетенфелдъ, излизали да посетятъ известни високопоставени лица, за да ходатайстватъ за освободението му.

На нѣкой жгълъ, обаче, изкустения крадецъ, подъ разни предлози оставялъ жената да отиде сама и ходатайства за освободението на мъжа си, а той веднага се връщалъ въ къщата на довѣрчивата жена, обиралъ каквото му паднело подъ ръка, задигалъ съ себе си и нѣкое отъ децата ѝ, после благополучно изчезвалъ.

До арестуването на агента отъ Г. П. У., по негово признание, били извършени около 25 такива кражби.

— Децата продавахъ, казалъ Штетенфелдъ предъ съда, а паритѣ ми бѣха нуждни за кокаинъ и за да живѣя.

Бюро за любовни писма

Тѣзи дни умрѣлъ въ Лондонъ нѣкой си Албертъ Куксъ и оставилъ на наследниците си две четириетажни здания въ центра на града и 100 хиляди фунта стерлинги въ ценни книги. Наскоро преди смъртта си той омжжилъ дветѣ си дъщери и на всѣка отъ тѣхъ далъ зестра по 10,000 фунта стерлинги и по една къща съ пълна мобилировка. Само по себе си такова състояние въ лондонски мащабъ не е нѣщо голѣмо, но любопитното е, че Куксъ е спечелилъ всичко това отъ... съставяне на любовни писма. Започналъ работата си въ много скромни размѣри, Куксъ скоро организиралъ бюро за съставяне на любовни писма, което заемало три етажa. Въ бюрото отъ сутринъ до вечеръ се тѣлпили стотици влюбени, на които Куксъ и неговитѣ специално подготвени служащи, съставяли страстни писма.

Всѣко писмо носило на предприемчивия англичанинъ отъ единъ до два шилинга. Особено добра работа направилъ Куксъ презъ време на войната, когато десетки хиляди девойки се обръщали къмъ него съ молба да имъ напише писма до заминалитѣ на фронта английски войници.

Максимъ Горки

Момиченце

Една вечеръ, уморенъ отъ работа, лежахъ до стената на една голѣма каменна къща — едно жалко, старо здание; червенитѣ лъчи на залъзващото слънце осветяваха и оголваха дълбокитѣ пукнатини и налепенитѣ по стената нечистотии.

Вжтрѣ въ тая къща, денемъ и нощемъ, като плѣхове въ нѣкоя тъмна подница, шумяха гладни и мръсни хора; тѣхнитѣ тѣла бѣха всѣкога полуоблечени въ парцали, а тъмнитѣ души — голи и сжщо тѣй мръсни, както и тѣлата имъ.

Изъ прозорцитѣ на къщата бавно и гжсто, като сивия димъ на пожара, излизаше еднообразния шумъ на живота, който горѣше въ нея. Азъ слушахъ тоя неотдавнашенъ пожаръ, тая безпокойна и тжжовна глъчка и съсемъ не очаквахъ да чуя, макаръ и кжсъ нѣкакъвъ, новъ звукъ.

Но нейде, близо около мене, изъ гърдитѣ на празнитѣ бѣчви и изпочупени сандѣци, изведнажъ се раздаде единъ тихъ, неженъ гласъ:

Спи ми, мило, спи детенце,

На-ни-на-ни-на,

Нани, мой юнакъ!

По-рано азъ не бѣхъ чувалъ май-

китѣ въ тая къща да приспиватъ своитѣ деца съ такъвъ любовенъ гласъ. Азъ тихичко станахъ, погледнахъ задъ сандѣцитѣ и видяхъ: въ единъ отъ тѣхъ седеше малко момиченце. Съ ниско наведена руса, кждрава главичка, то полегичка се полюляваше и замислено си пѣше:

Мирно спи си — починаи,
И юнакъ ми ти стани!

Въ малкитѣ си мръсни ржчички то държеше една дървена лъжица, завита въ червенъ парцалъ и гледаше върху нея съ голѣмитѣ си и тжжни очички.

То имаше красиви очички: ясни, меки и не по детински натжжени. Щомъ забелѣзахъ тѣхния изразъ, азъ не виждахъ вече калѣта по лицето и ржцетъ на момиченцето.

Надъ него въ въздуха, като облати отъ сажди и пепель, се носѣше крясъкъ, караница, пиянъ смѣхъ и плачъ; около него на калната земя всичко бѣше изпотрошено, измърсено, и лжчитѣ на вечерното слънце боядисваха парчетата отъ счупенитѣ сандѣци и буретата въ червенъ цвѣтъ и имъ придаваха злокобна и странна прилика съ остатѣцитѣ на нѣкакъвъ грамаденъ ру-

Тукъ Зубовъ се умълчалъ.

После казалъ:

— Следъ две недѣли ние ще се вѣнчаемъ съ принцеса Виктория. Азъ съмъ убеденъ, че нашия бракъ ще бжде много щастливъ. Ние се познаваме единъ други отлично.

Ал. Зубовъ билъ на 38 години.

Науката и прогреса рушатъ конвенционалността

Всичко се мени: и кралъ Ибнъ Саудъ нѣма да пжтува съ камили. Тая година за пръвъ пжтъ той ще отиде въ Мека на поклонение съ автомобилъ. Съгласно обичая съ него ще заминатъ и 24 му жени.

Пжтя за Мека минава презъ пустинята и трае много дълго. Сега разстоянието му ще бжде значително съкратено, благодарение бързината на автомобилитѣ.

Кралъ Ибнъ Саудъ е поржчалъ вече въ Англия 8 голѣми автомобилни коли. Щѣли да бждатъ нѣщо извънредно интересно — безъ прозорци, за да се спази обичая: 24 му жени да не бждатъ осквернявани отъ мръснитѣ похотливи погледи на правотѣрнитѣ.

Старейшинитѣ въ кралството на Ибнъ Саудъ възнегодували отъ реформаторството на своя духовенъ и политически вождъ. Науката споредъ тѣхъ, била дѣло на злия гений въ човѣшката душа.

И византологитѣ, и египтологитѣ сжщо се изказали неодобрително за „цивилизаторската“ дейностъ на кралъ Ибнъ Саудъ: поетическия чаръ и приказния характеръ на кралското пжтешествие за Мека, споредъ тѣхъ, губело отъ своята внушителностъ и красота.

Мирно спи си — починаи,
И юнакъ ми ти стани!

Въ малкитѣ си мръсни ржчички то държеше една дървена лъжица, завита въ червенъ парцалъ и гледаше върху нея съ голѣмитѣ си и тжжни очички.

То имаше красиви очички: ясни, меки и не по детински натжжени. Щомъ забелѣзахъ тѣхния изразъ, азъ не виждахъ вече калѣта по лицето и ржцетъ на момиченцето.

Надъ него въ въздуха, като облати отъ сажди и пепель, се носѣше крясъкъ, караница, пиянъ смѣхъ и плачъ; около него на калната земя всичко бѣше изпотрошено, измърсено, и лжчитѣ на вечерното слънце боядисваха парчетата отъ счупенитѣ сандѣци и буретата въ червенъ цвѣтъ и имъ придаваха злокобна и странна прилика съ остатѣцитѣ на нѣкакъвъ грамаденъ ру-

„Електрически стражари“

Лондонското „Общество за подобрене живота на полицаитѣ“ обърнало вниманието на префектурата за увеличаващия се процентъ на премазани полицаи, заети съ урегулиране автомобилното движение въ многолюднитѣ улици на английската столица.

Особено е голѣмо числото на нещастнитѣ случаи отъ тоя градъ презъ есеннитѣ и зимни месеци, когато надъ Лондонъ тежи гъста мъгла, и самоотверженитѣ полицаи-слабоосветени отъ уличнитѣ фенери, попадатъ подъ колелата на лутащитѣ се камиони или леки автомобили.

Съ целъ да се бори съ мъглата въ Лондонъ и съ автомобилитѣ Обществото предложило единъ своеобразенъ проектъ за създаване на тѣй наречения „електрически стражаръ“.

Въ сжщностъ, съгласно проекта, не цѣлятъ стражаръ трѣбва да бжде електрифициранъ. Работата се касае до главата, или по-вѣрно — до тоалета на главата.

Около извититѣ краища на защитния полисменски шлемъ, тамъ гдето той се опасва отъ широка лента, се закрепява една малка гирлянда отъ плоски електрически лампички отъ разни цвѣтове и съ голѣма сила — до сто свещи всѣка.

По такъвъ начинъ на главата на стражара се поставя цѣлъ прожекторъ, съ приблизителна сила хиляда и петстотинъ свещи.

Токътъ на тия лампи се произвежда отъ една портативна батерия, поставена въ специална кожена раница на гърба на стражара.

Този оригиналенъ проектъ билъ посрещнатъ много съчувствено и произведенитѣ опити дали най-положителни резултати.

Нѣколко „електрически стражари“, поставени на определеното разстояние единъ отъ другъ, засияли въ дългата лондонска улица, разжсвайки мъглата и блестящи надъ лакираното море отъ гъмжащи автомобили.

Уличната тѣпла шумно приветствувала нововъведението, и то изведнажъ спечелило и хуманитарнитѣ и естетическитѣ симпатии на англичанитѣ.

Най-любопитното е, обаче, че съветското правителство е сключило договоръ съ една английска фирма за доставката до края на октомври т. г. 1000 електрически каски за нуждитѣ на московската милиция.

Какъ В. Юго разбралъ че е станалъ великъ

Литературниятъ в. „Комедия“ разказва следната любопитна история за мастития френски писателъ, Викторъ Юго.

ганизъмъ, който тежката и неомолима ржка на сиромашията бѣ разрушила.

Безъ да ща, азъ се помръднахъ, — момиченцето се сепна, видя ме, неговитѣ очички подозрително се свиха и цѣлото то боязливо се отдрпна и прибра, като мишче предъ котката.

Усмихнатъ, азъ гледахъ неговото нечисто, тжжно и плашливо лице; то силно стисна устнитѣ си и тънжитѣ му вежди потрепераха.

Но ето, че то стана на крака, сериозно отърси своитѣ скжсани, нѣкога розови дрехи, пѣхна въ джеба си своята кукла и съ звънливъ, ясенъ гласъ ме попита:

— Какво гледашъ?

То имаше единайсетъ години; тжничко, слабичко, съ внимание ме оглеждаше, а веждитѣ му презъ всичкото време трепереха.

— Е? — продължи то, като помълча.

— Какво искашъ?

— Нищо, играй си, азъ ще си отида... — казахъ азъ.

Тогазъ то пристжпи къмъ мене, неговото лице съ гримаса на отвращение се набръчка и грѣмко, ясно каза:

— Върви съ мене за питялтиний...*)

Азъ не го разбрахъ изведнажъ,

*) Около 40 стотинки, Лрев

АНЕГДОТИ

Съветския посланикъ Кр. Раковски, веднажъ обѣдвалъ у единъ английски лордъ. Презъ време на обѣда, безъ да забележи, Раковски катурналъ чашата съ вода и тя се излѣла.

— Такъвъ ли е обичая въ Русия? — запиталъ англичанина.

— Не, но когато нѣкой направи подобно нѣщо — не се обръща внимание на това! — отвърналъ хладнокръвно посланика.

Нѣкой казалъ на Лорда Честерфилда, че единственото животно, надарено съ способността да се смѣе, това е човѣкътъ.

— Наистина, — отговорилъ Лорда, — и къмъ казаното може да се прибави, — човѣкътъ е единственото животно, на което имаме основание да се смѣемъ.

Чарлзъ Дикенсъ, като развивалъ теорията, че всичко въ свѣта се стреми къмъ доброто, потвърдилъ я съ следния примеръ: „Двама престжпници били осждени чрезъ обесване въ гр. Нюгетъ, за убийство. Когато на нещастницитѣ прекачили вжжата, въ хилядната тѣлпа се раздали отчаяни викове: единъ бикъ, като се подплашилъ, хукналъ къмъ площада и блѣскалъ съ рогата си всѣки, който му попадне на среща. Единъ отъ престжпницитѣ забелѣзалъ на своя приятелъ: „Знаеш ли какво, Джекъ: хубаво е, че не сме между тѣлпата“.

Двама английски фйтонджии се срещнали на единъ тѣсенъ завой и нито единиятъ, нито другиятъ ималъ намерение да отстѣпни.

Най-после единиятъ отъ тѣхъ закачилъ поводитѣ на капрата, извадилъ вестникъ отъ джеба си и започналъ да го чете. Другиятъ безъ да се смуцава отъ това казалъ: „Когато прочетешъ вестника, дай да го прегледамъ и азъ“.

Една вечеръ виденъ журналистъ попиталъ Юго: Кога разбрахте, че сте обичанъ писателъ? Какъ научихте славата си?

Стариятъ писателъ отговорилъ: — Бѣше студена декемврийска вечеръ. Връщахъ се отъ театъра. Уморенъ да звѣня, сѣднахъ предъ вратата си и веднага потънахъ въ размисълъ. Въ този моментъ, неочаквано ме събуди единъ старъ работникъ, натоваренъ съ инструментитѣ си, изгледа ме, после извика:

— Старо магаре, не те е срамъ! Тукъ е къщата на Юго... я, скоро се праждосвай, че като те... недовършилъ речъта си възмутения работникъ.

само помня, трепнахъ отъ предчувствие за нѣщо ужасно.

А то се приближи чакъ до мене, притисна се съ рамото си до хълбока ми и като си обърна лицето къмъ другата страна отъ погледа ми, продължаваше да говори съ тягостенъ и апатиченъ гласъ:

— Ей, хайде де, да вървимъ... Не ми се ще да си търся гостенини на улицата... пѣкъ и нѣма съ какво да излѣза: маминиятъ любовникъ и мойтѣ дрехи пропи... хайде де, върви...

Мълкомъ и тихо азъ се опитахъ да го отблъсна отъ себе си, но то ме погледна въ очитѣ съ подозрително — очуденъ погледъ: устнитѣ му странно се изкривиха, то подигна глава и гледайки нѣкжде си нагоре съ своитѣ широко отворени, ясни, тжжни очи, невисоко и тжжно проговори:

— Ти какво се надувашъ? Мислишъ, че азъ съмъ малка и ще крякамъ? Не бой се — азъ по преди кряскахъ... а сега...

И безъ да свърши своята фраза, то равнодушно плювна...

Азъ си трѣгнахъ съ мжчителенъ ужасъ на сърдце, като отнесохъ тжжния погледъ на яснитѣ детински очи.

ПЕЧАТ. ВАРНЕНСКА ПОЩА

НОВИНИ ОТЪ ЧЕТИРИ РЕДА

ПО ЕДНО НА СЕДМИЦА

ИЗКУСТВО И ЖИВОТЪ

ЗНАЕТЕ ЛИ...

— Въ берлинскитѣ училища е въведенъ английския езикъ, като задължителенъ, вмѣсто французския, който става факултативенъ.

— Отъ единъ лондонски сарафъ сж откраднати скжпоцености на сума 2,500,179 фр. фр. Крадцитѣ още не сж заловени.

— Привърженицитѣ на генералъ Гомецъ отново сж възстанали противъ федеративното мексиканско правителство. Градътъ Оризабъ билъ превзетъ отъ възстаницитѣ.

— Въ Бѣлградъ сж направени множество арести на комунисти. Задържанъ билъ и Марковичъ, лидеръ на югославянската комунистическа партия.

— Виенската община е отказала да разтури общинската си стража. Решението на посланическата конференция щѣло да бжде обжалвано предъ О. Н.

— Отменениетона смъртното наказание въ Германия срещало сериозни пречки отъ страна на имперското правителство.

Чехословашко на 29 октомврий е отпразднувало съ голѣма тържественостъ деня на своето освобождение.

— Нанкинската армия, подъ водителството на генералъ Чангъ-Ши-емъ, на брой 50,000 войника, успѣшно е завзела Анкингъ и напредвала къмъ Ханкоу.

— Каталонскиятъ националенъ герой Масия, екстерниранъ понастоящемъ въ Белгия, категорически е опровергалъ слуховѣтъ за нови възстанически намерения на политическитѣ му приятели.

Какъ може

ДА СЕ УМРѢ ТИХО ВЪ ЖИВОТА

Мария Фолмеонъ получила припадъкъ, презъ времето на който убила любимия си мжжъ. Вследствие силнитѣ душевни преживявания тя полудѣла. Била осждена на петъ години затворъ.

Случило се така, обаче, че още първата годината избѣгала и цѣли 10 години слугувала въ разни градове — затворътъ я поправилъ.

Но сждбоността припадъкъ отново дошелъ. Виждайки, че пакъ ще полудѣе Мария писала на своя адвокатъ въ Вашингтонъ:

„Омръзна ми да живѣя между здравитѣ хора. Желая да бжда пратена при „престѣпницитѣ“ или въ нѣкоя лудница, за да умра тихо, далечъ отъ лжжата на живота“.

Мария Фолмеонъ била веднага арестувана. Но преди да влѣзе въ затвора, лудостта я обхванала хвърлила се отъ трена и умрѣла.

Децата и животнитѣ

Покойникътъ Леонъ Клери съ следното завещание е оставилъ на французкото дружество за закрила на животнитѣ единъ голѣмъ капиталъ: „Давамъ и завещавамъ сумата 100,000 франка на дружеството за закрила на животнитѣ. Тѣзи пари трѣбва да се употребятъ по следния начинъ: турени въ държавната банка, всѣка година ще донасятъ 3,000 франка лихва. Тѣзи пари ще се даватъ на оня отъ народнитѣ учители или учителки въ Франция и въ колонитѣ, който най-добре отъ всички изпълни условията на предписаната отъ менъ програма: да учи децата да разпознаватъ разликата между полезнитѣ и вреднитѣ животни; да ги кара да се отнасятъ добре къмъ лютцитѣ, жабитѣ, бухалитѣ, които общественото мнение по глупостъ преследва, и да имъ посочва ползата, която пренасятъ тѣзи животни; да учи децата да сж кротки, търпеливи спремо животнитѣ; да имъ показва, че и животнитѣ сж способни да страдатъ, и да имъ вдѣхва отвращение къмъ причиняването на такива страдания; да подбужда децата да се застъпватъ за животнитѣ, които сж по-слаби и по-малко досетливи отъ тѣхъ, — съ една дума, да ги прави кротки, човѣчни и милостиви“.

ВЕСТНИКОПРОДАВЦИ

Нѣкога четохъ една тжжна история за единъ малкъ вестникопродавачъ. Много вода изтече отъ тогава. Утрото не ме здравсва вече усмихнато. И никой изминатъ день не ми носи подарци.

О, златни години! ... Като ластовички отлитнахте. Забравихъ смѣхътъ ви. И веселото чурликане на вработитѣ въ стария оршаанъ.

Но тжжната приказка за малкото вестникопродаваче отседна въ душата ми. После станахъ вестникаръ. За да оправямъ хорскитѣ криви дърва. А понѣкога — и тѣ да ги изправятъ по гърба ми.

Спомнямъ си още скръбната изповѣдь на симпатичния Григоръ Парличевъ. Първитъ му спечелени пари. Радостта. Сълзитъ на бедната му майка. Усмивнатото лице на стария Парличевъ, когато научилъ, че синътъ му печели ... пари.

Спомнихъ си всичко това и ми стана болно и скръбно: — днесъ видѣхъ цѣлъ роякъ малки вестникопродавачи. Караха се за нѣщо. Една високопоставена дама измърмори подъ носа ми:

— Уличници! ... Да, уличници! ... Но знаете ли вие колко сж радостни тѣ, когато вечерта занесатъ у дома си по единъ голѣмъ хайбъ.

— Гаменчета! И това е вѣрно. Но виждали ли сте вие „гаменчетата“, когато сѣ пѣсни и сѣ десетина лева въ джоба радостни се връщатъ у дома?

Колко много красота има въ почерѣнитѣ нѣзи, сурови и блѣдолики! Очитъ имъ блѣската. Манаръ чорлави и одрипаващи — въ израза на малкитѣ главички има нѣщо благородно, мжжествено и красиво. Една будна и тревожна мисль. Борчески дукъ.

Още въ тъмни зори малкитѣ вестникопродавачи викатъ — продаватъ своитѣ вестници. Хай-лайфътъ се възмущава:

— Грачати! О, и какъ още ... Градътъ се прозява. Слънцето едва се е усмихнало. А ранобуднитѣ вестникарчета, като пчели, бръмчатъ, прехвърлятъ отъ улица на улица.

Съ повече сила викайте, о деца на сиромаша! Викайте, дано ви чуятъ задрѣмалитѣ съвести. Вестницитѣ сж божии будилници. Чрезъ тѣхъ трѣбете високо, громко. Продавайте по-добре вестници, отколкото — съвеститѣ си.

И когато късно вечерта се домъкнете до крайния кварталъ, бждете горди. Защото вие не сте говановци.

Викайте! ... Утре и живота ще ви призове да дююкате противъ лжжата и мизерията. И когато обществената съвестъ ви впрегне на работа — пакъ викайте!

Днесъ вие будете народа съ вестници въ ржка, утре — чрезъ бюлетина и съ честна народополезна дейность.

Повече куражъ, колеги!

РОЗМАРЕНЪ

ЗА ЕДНО ДОБРУДЖАНСКО СПИСАНИЕ

Предъ менъ е сп. „Поле“, кн. I. Излиза въ Добричъ. Редактира се отъ добруджанци. Въ уводната му статия четемъ:

— Безпомощно търсимъ ние красивото задъ планини и океани, когато най-красивото, най-милото и най-близкото е до нашитѣ сѣрца, около насъ. Погледнете! ... Погледнете тихо развълнуваното жито на море ... Въ него е скътана тиха, скръбна и вѣчна тжжа ...

Прочетохъ тѣзи редове съ прималнѣло сѣрце. Въ паметта ми възкръсна внушителния чаръ на кротката добруджанска вечеръ. Милосърдното синѣе небе на равнитѣ добруджански поля. Напѣвния звънъ на подранили стада, които слънцето радостно цѣлува.

И сътрудницитѣ на „Поле“, като подранили ратанъ, предъ дивния образъ на слънцето, което изгрѣва, предъ рунтавитѣ облаци на вѣчната добруджанска нощъ, която отхожда — бѣгатъ първитѣ цвѣта на своето младежко вдъхновение, радватъ имъ се, и пѣятъ тжжнитѣ пѣсни на своята почернѣла и черна Добруджа.

Пѣйте, млади ластовички на утрото! Пѣйте ранобудни чучулиги на добруджанската нощъ! Утре слънцето ще ви се усмихне. И тогава — съ поширокъ замакъ, съ повече углѣбление вие ще издѣлаете тжжната симфония на зачерненитѣ добруджански поля.

А сега, ето моя съветъ: — Битѣтъ е най-лесното и най-мжжното изкуство. Проникнете въ него, вжтрѣ въ светая светѣхъ на народната душа. Тамъ ви чакатъ сѣрковища.

Публистичността е врагъ на всѣко дълбоко изкуство. Вгледайте се повече въ живота. Но преди това, научете се да четете книгата му. Когато творческото вдъхновение не е подгрѣто отъ огънъ, отъ музика, отъ вжтрешна самоцель — литературата е губи време.

Списание „Поле“ е лжчъ въ добруджанската нощъ. Списание „Поле“ може и трѣбва да стане звено на всички усилия за културно и просѣтно свѣстяване. Залогъ за това е разказътъ „Лѣтенъ день“ — една, наистина, още не узрѣла поетическа творба, но не лишена отъ творчески замакъ, стихотворенията на П. Каменовъ, Ив. Василевъ и др., макаръ сж чуждѣ навей. (Хубавото въ тѣхъ е интимното чувство, което трѣбва да бжде задълбочено и още повече осмислено).

На младитѣ „полянци“ нашия дружески привѣтъ. Бихме желали да ги видимъ оземлени и просмукани отъ влагата на добруджанския черноземъ.

Б. Р. и П. Бр. на сп. „Поле“ — значително подобрено — прави отлично впечатление. Заслужаватъ особено внимание циклитѣ стихове на Ив. Василевъ, сжщо — и критическитѣ статии на Хр. П. Капитановъ. Препорѣчване го май-горещо.

п. господиновъ

КОЛОНА НА ЖЕНАТА

За пудрата и червилото

Д-ръ Мартинъ Гумпертъ

Морфиниститѣ и кокаиниститѣ трѣбва да взематъ все по-голѣми количества морфий и кокаинъ за да иматъ желаното действие. Който употребява постоянно пудра и червило за него е сжщото. Прекомѣрната употреба на пудра и червило извънредно много поврежда кожата съ течение на времето: нейното подновяване, нейното дишане, нейното изпотпяване силно се препятствуватъ съ изкуствената покривка. Скоро се появяватъ опаснитѣ, малки гънки, които сж предвестници на бръчкитѣ, кожата става суха, поритѣ се запушватъ, умножаватъ се малкитѣ пъпчици и жертвата остава свързана за презъ цѣлия си животъ съ бурканчето червило и пудрената кутия.

Който се пудри и черви трѣбва да знае следното: пудренето и червенето сж една наука, която трѣбва да бжде разучена грижливо. Никакво безкритично отнасяние къмъ блестящитѣ хвалебствия. По е важно да се знае какво се намира въ тубитѣ, отколкото какво стои отвънка; и така: предпазливъ и обмисленъ изборъ на подходяще средство! Има растителна пудра (оризова, пшенична скорбѣла, картофелна скорбѣла) които се сливатъ при отдѣлянето на потъ, тѣй като лесно попиватъ последната, втестяватъ се и съ това дразнятъ. Относително най-добрата пудра е оризовата.

Минералнитѣ пудри (талкъ, болусъ-алба, цинкъ) нѣматъ тѣзи недостатѣци. Всѣка кожа има своитѣ индивидуални свойства, които трѣбва да бждатъ взети предвидъ при избора на съответното средство.

Скандалъ въ театра

Въ Буда Пеша, въ Националния театръ, се произвеждала генералната репетиция на Тургеневата пиеса „Нахлѣбникъ“. Артистката Ерчи-Матрай, която стояла на първия редъ въ салона, направила една критическа бележка. Тогава нейниятъ сѣседъ, учителя по музика Коломаръ, й казалъ:

— Какъ може тѣй да се профанира храмътъ на музитѣ? и й ударилъ една плесница.

При нормално отдѣляне на мазнини необходима е смесена минерална и растителна пудра, при бедна отъ мазнини кожа, или ако се касе до това, да се попива влагата по кожата (напр. следъ бръснение) — да се употребява само растителна пудра.

Червилото и пудрата сж едни сериозни въздействия върху комплицираната важка за живота дейность на кожата, заради това трѣбва да се дава на кожата следъ кжсо време почивка интъ: пъпчици, бръчки, възпалени петна. Пудросванията, особено на суха кожа, да не се правятъ продължително.

Най-обикновени сж мазнитѣ бѣлила, които се състоятъ главно отъ воскъ и талкъ. Преди употребата да се покрие лицето тънко съ вазелинъ. Следъ употребата нежно отстраняване чрезъ тлѣстина безъ да се търка силно механически кожата.

Всѣко зачервяване и неестествена промѣна на кожата е единъ предупредителенъ сигналъ, че не бива да се употребява продължително червило и бѣлило. Или козметическата субстанция не струва, или сжществува една индивидуална суперчувствителность, срещу опредѣлена материя, която доставя кожата въ възбудено състояние, или пъкъ се касе до болезнени промѣни, които не могатъ да се отстранятъ чрезъ средствата за красота, но само чрезъ специално лечение. Общо казано: съ пудрата и бѣлилото да се отнасяме пестеливо и предпазливо. Лошо гледаната кожа си отмъщава. Здрава кожа е първото условие за хубава кожа.

Артистката направила опитъ да се спаси отъ своя оскърбителъ, но той я последвалъ въ коридора. Тамъ за дамата се застъпилъ чиновника Мартонъ. Коломаръ се спусналъ срещу него и го охапалъ. Следъ дълга борба Коломаръ билъ хванатъ отъ полицията и въ устата му било намерено едно парче отъ ржкава на Мартонъ.

Четете „Свѣтовенъ Фаръ“

ЗНАЕТЕ ЛИ...

... че Везувий, Етна, Стромболи, които до сега сж нанесли толкова вреди и убили толкова много хора, споредъ твърдението на единъ английски инженеръ, занаядѣтъ сж служатъ на човѣчеството? Той е дошелъ въ Италия съ готови планове за да направи тѣзи вулкани источници за енергия. Той ще използва страшната топлина, която вулканитѣ крятъ подъ земната кора. Въ вулканическиятъ кратеръ ще се излива вода и образуваната пара ще се използва за двигателна енергия

... шведскиятъ поетъ Ерикъ Акселъ Карлфедъ е пусналъ на 23 октомврий въ продажба своята книга съ стихове, а на 24 цѣлото издание отъ 10,000 екземпляра било разпродадено. Започнато е веднага печатането на второ издание. Такъвъ успѣхъ до сега никой писателъ не е преживѣлъ.

... въ источна Индия се е появила холера? Споредъ официални сведения ежедневно заболѣвали отъ 10 до 12 000 жени, мжже и деца. Изпратени сж специални санитарни команди отъ Англия и Франция въ помощъ на населението, но до сега —въпреки всички усилия—болестта не е локализирана.

КУРИОЗИ ИЗЪ АМЕРИКА

Музикални портрети

Пристигналия отъ Русия въ Америка В. Бакалейковъ, досегашенъ директоръ на Московския художественъ театръ, се установилъ при Вл. Ив. Немировичъ — Данченко, съ който ще работи тази година въ едно отъ кинематографическитѣ ателиета на Холивудъ.

Запозналъ се отблизо съ редъ видни киноартисти, той е започналъ да ги „позицира“ — написалъ имъ е музикални портрети.

Посредствомъ звукове Бакалейковъ е успѣлъ да отрази най-якитѣ и интересни черти отъ характера на Мери Пикфордъ, Дугласъ Фербанксъ, Норма Талмеждъ и др.

Този новъ родъ изкуство много се харесалъ въ Америка. Композиторътъ е получилъ хиляди поздравии за майсторски добре одухотворенитѣ образи чрезъ звуковѣтъ на музиката.

Параходъ — чудовище

Въ Вашингтонския арсеналъ понастоящемъ се пробвалъ единъ гигантски пжтнически параходъ, който щѣлъ да преминава разстоянието отъ Нью-Йоркъ—Хаваръ само за 4 деня.

По пресмѣтанията на строителната комисиия, която ръководи постройката на парахода, скоростта му щѣла да се движи нормално до 35 мили въ часъ, а вмѣстимостта му ще бжде до 20,000 тона.

Започнати били да се строятъ едновременно нѣколко кораба отъ типа на „Трансатлантикъ“, които — по увѣренията на инженеритѣ, които ги строятъ — щѣли да извършатъ цѣла революция въ корабоплаването.

Едно пжтуване

Въ Мексико бѣ избухнала голѣма революция, която погълна хиляди човѣшки живота. По всичко личи положението въ страната още не е спокойно.

Това се вижда между другото и отъ следния фактъ: Преминаването на американския пълномощенъ м-ръ презъ територията на Мексико станало при извънредно голѣма тържественостъ — билъ съпровожданъ отъ два блиндирани автомобили съ войници, ж.п. линия се охранявала най-строго отъ стража и т. н.

Офицеритѣ, които охранявали ж.п. мостове, имали заповѣдъ да стрѣлятъ на всѣко подозрително лице. Въ случай на нещастие съ американския м-ръ, заявено имъ било, че щѣли да отговарятъ съ главитѣ си.

КИНО

Джонъ Джилбертовата коса

Джонъ Джилбертъ е един от любимите членове на кино-артистичната колония в Холивуд. Един ден, когато една журналистка отишла в студиото да го интервюира, тя останала удивена от дългата буйна коса на Джилберта. Артиста се готвел да играе роля в филмът „Величествената Барделис“ и за целта трябвало да има дълга коса. Той заявявал, че артистката, че е много нещастен, поради попската си коса, защото му било неудобно да се явява с нея предъ обществото, и предъ кино-апарата. Артиста е казал, че се е чувствувал много доволен, когато е играл ролята на Князь Данило в „Веселата вдовица“, защото е трябвало тъй да пресова косата си, че даже в някои моменти изглеждало, че съвсем няма такава.

Мосжухинъ в Югославия

През декември месец известния артист и кино-режисьор Иванъ Мосжухинъ ще пристигне в Суботица, Югославия, гдето ще остане няколко дни, а след това ще посети Българя и Загребъ.

Понастоящемъ Мосжухинъ е в Буда-Пеща, гдето, заедно с няколко други артисти, и игралъ в единъ малък филмъ, подъ заглавие „Баща и синъ“.

Мосжухинъ през своето пътуване в Югославия ще се придружава отъ Ли де Путти и Владимиръ Гайдаровъ и техните сръбски почитатели имъ готвятъ тържествено посрещане.

Трогателна дружба

„ЛЮБОВТА НА БЪЛИТЕ КОСИ“

Малкото градче Труа (Франция) наскоро било развълнувано от смъртта на двама старци — мъжъ и жена.

В Труа отдавна се носели слухове за възникнали недоразумения между Леокадия и нейния мъжъ Пате. Тъзи, които познавали отъ близо живота имъ, невярвали. Но, между любящата двойка, наистина имало сериозни несъгласия. Старата Леокадия, 62 год., ревнувала своя милъ старецъ отъ една перачка.

Късно вечерта тя му се закарнала люто. Между любящите съпрузи се размирили остри обиди. Разочарована окончателно отъ своя Пате, нещастната Леокадия се втурнала къмъ наблизо отстоящата ж. п. линия. Спусналъ се подире ѝ и Пате.

На ж. п. линия между него и бабичката му се завързала оживена борба. Уморенъ, виждайки че не ще може да я измъкне отъ релсите, нещастния Пате се тръснал до нея.

Машинистътъ отъ влака много късно забелязалъ трупчетъ на ж. п. линия и не можалъ да спрѣ влака. И двамата влюбени били разсѣчени отъ колелетата на локомотива.

Погребението на влюбените старци се извършило на другия денъ, 25 октомврий, при голѣма тържественостъ. Участвувало цѣлото градче, начело съ плакарда, на която били написани думите:

„Любовта на бѣлитѣ коси е най-идеалната!“

Жана д'Аркъ

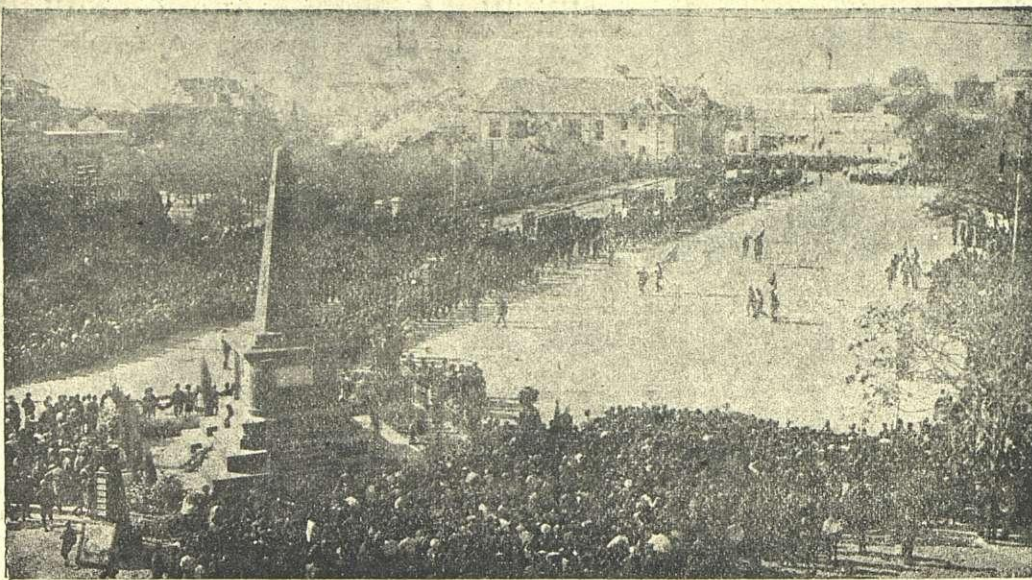
НА ФИЛМЪ

Петъ месеца вече детския режисьоръ Драйеръ усилено работи в кино-студиото „Биянкуръ“ за снимането на филмъ трогателната история съ Жана д'Аркъ: залавянето ѝ отъ англичаните, сждѣтъ на площада въ Руанъ и трагическата смъртъ на великата французйка.

Въ „Пти Кламаре“ е построенъ жгълъ отъ стария градъ Руанъ, дето минаха последните дни на Жана д'Аркъ. Възстановенъ е прочутия руански часовникъ, затвора, градския площадъ на Руанъ и множество къщи въ стила на епохата.

Отъ явилите се 4000 човѣка за фигуранти били подбрани едва 700. Постановката на филма била вече къмъ своя край.

Бойниятъ празникъ на приморци

Единъ моментъ следъ молебена предъ катедралата въ Варна, преди парада на войските, когато се отдава честъ на знамената.

Романътъ на Александъръ Батембергъ

И ВИКТОРИЯ ПРУСКА

Както съобщихме, сестрата на бившия кайзеръ Вилхелмъ II, принцеса Виктория Пруска, макаръ 60 годишна, се е сгодила и наскоро ще се жени за младия руски графъ Зубовъ. Принцесата е известна като романтична натура. Тя е била сгодена за първия български князь Александъръ Батембергъ, но политическите съображения на князь Бисмаркъ съ попречили да се дойде до бракъ.

Въ началото на 80-те години на миналото столѣтието князь Батембергъ е прибавявалъ въ Берлинъ, дето до неотдавна е билъ офицеръ въ единъ пруски гвардейски полкъ, и като гостъ на германското императорско семейство се запозналъ съ 18 годишната принцеса Виктория, дъщеря на тогавашния престолонаследникъ Фридрихъ. Презъ кратко престояване на князь Александъръ, между него и принцесата се завързали сърдечни отношения и съ съгласието на родителите тѣ се сгодили тайно и си разменили разни подаръци. Бракътъ билъ отложенъ, тъй като принцесата била още млада, па и положението на първия български князь не изглеждало още сигурно.

Влюбените сж имали твърде важенъ и влиятеленъ съюзникъ въ лицето на старата английска кралица Виктория, баба на принцесата. Тя одобрявала това сродяване и открито изказала предъ князь Батембергъ недоволството си отъ отрицателното поведение на императорските дворове въ Берлинъ и Петербургъ спремо българския князь съ думите: „Тамъ съвсемъ забравятъ, че Англия и Австрия още съществуватъ!“ Когато князьтъ ѝ изтъкналъ русофилството на Гладстонъ,

кралицата отсѣкла: „Кабинетътъ не ще трае безкрайно и въ края на краищата слѣновете на Гладстонъ ще бждатъ ограничени отъ интересите на Англия“.

Рускиятъ императоръ Александъръ III хранѣлъ страшна омраза къмъ князь Александъръ и заплашвалъ, че ако Германия допусне сродяването му съ императорското семейство той ще измѣни благосклонното си отношение къмъ нея. Бисмаркъ държалъ смѣтка за руското приятелство и затова не е допусналъ да се реализира брака. Той е заявилъ лично на княза: „Германия няма никакви интереси въ България; нашите интереси диктуватъ: миръ съ Русия! Русия трѣбва да бжде убедена, че ние не преследваме никакви интереси въ Ориента. Въ деня, когато една пруска принцеса стане българска княгиня, Русия ще стане недовѣрчива. Този бракъ ще тури кръстъ на политическите ми планове. Азъ не ще допусна това!“

И желѣзниятъ канцлеръ добавилъ съ свойствения си сарказъмъ: „Бихъ Ви посветвалъ да се ожените за нѣкоя православна милионерка, това ще затвърди положението Ви въ България, защото да управлявашъ въ Ориента, значи да „мажешъ“ (подкупвашъ), а за това трѣбватъ пари. Тамъ нищо не върви съ моралъ!“

Дори и следъ детронирането на князь Батембергъ Бисмаркъ не е допусналъ брака му съ принцесата и въ 1889 г. той ѝ върналъ думата си и се оженилъ за дармщадтската придворна пѣвица Леоизингеръ, съ която до смъртта си живѣ щастливо като графъ Хартенау.

КУЛТУРНА ХРОНИКА

ПАМЕТНИКЪ на голѣмия белгийски поетъ Емилъ Верхаренъ е билъ вдигнатъ въ градчето Сенъ Амандъ (Белгия). При освещаването му присъствували видни литератори, поети, общественици и политици.

КИНОАРТИСТКАТА Сели де Лирзо се е самоотровила въ Холивудъ. Оставила е писмо до прокурора, въ което обяснява, че посегнала на живота си, защото мъжътъ ѝ я компроментиралъ съ поведението си въ ателието.

ИЗЛОЖБА на дамски прически се е открила въ Пале де Палмариумъ (Парижъ). Както и трѣбва да се предполага — изложбата имала невѣроятенъ голѣмъ успѣхъ. По този случай французките вестници изтъкватъ, че преческата „а ла гарсонъ“ е въ упадѣкъ.

П. МИХАЛОВЪ печата новъ романъ „Молебници“ сжщо и сборникъ отъ разкази. Въ миналите броеве на „Свѣтовенъ фаръ“ ние печатахме разкази и импресии отъ този младъ български писателъ

Колко тежатъ мозъците

НА ВЕЛИКИТЕ МЪЖЕ

Мозъкътъ на Анатолий Франсъ е тежалъ — 1017 гр., на Гамбета — 1294 гр., на Данте — 1294 гр., на Кантъ — 1724 гр., на Шилеръ — 1781 гр., на Кловие — 1829, на Тургеневъ — 2012 гр., на Херулъ Морни — 1520 гр., на Кромвенъ — 2231 гр., на Байронъ — 2238 гр. Отъ споменатите велики мъже по тежестъ мозъкътъ на Байрона е държалъ първенство.

Колко време може да живѣе

единъ конь безъ храна и вода

Опитите сж доказали, че коньтъ може да търпи повече безъ храна, отколкото безъ вода. Коньтъ, който получава редовно вода за пие, може да живѣе до 25 дни безъ храна, а напротивъ, конь, който получава само твърда храна, може да живѣе само 5 деня. Ако коньтъ не пие три дни вода, той ожднява до толкова, щото въ три минути изпи-ва 90 литри вода.

Хуморъ

Следъ курорта

— Какъ излезе Вашия балкански курортъ тази година?

— Ахъ, азъ имахъ разпави съ стомаха си, жена ми презъ цѣлото време бѣ разстроена, защото слугинята имаше дуа, но инфлуенца, а детето имаше диария, но затуй пъкъ нашия Цезаръ се поправи великолепно.

Въ ресторанта

— Марис, рибата мерише.
— Невъзможно!
— Щомъ казвамъ азъ, значи...
— Но господине, това е остатъкъ отъ порцията на господина отъ съседната маса.

Нещастнето

— И този човѣкъ тамъ развали цѣлото ни семейно щастие!

— Ахъ, какво приказвашъ? Истории нѣкакви? Твоята жена, може би...

— Не, по другъ начинъ. Това човѣче взе, та се ожени за нашата готвачка и... отъ тогава дойде при насъ и взе да готви... тѣща ми

Съжаление

— Петко, кучето ме ухапа така силно. Азъ мисля даже, че то е откъснало парче месо!

— Бедното животно — лѣкаря изрично забрани да яде сурово месо!

Бързо се наплаща

— Заеми ми хиляда лева, моля те!

— Защо?

— Имамъ да плащамъ нѣколко борча, а вече е време да нѣмамъ никому да дължа.

Дете

— Благодаря много на майка ти, Петко, за хубавите ябълки. Щомъ я видя лично ще ѝ благодаря за тѣзи прелестни десетъ ябълки.

— Ахъ, чичо Кольо, моля те благодари ѝ за дванадесетъ ябълки!

Не се знае

— Госпожо, кому принадлежи това хубаво дете, съ което Ви видѣхъ снощи?

— Не зная, господине, — идущата седмица ще бжде развода.